

Sygn. akt I C 572/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant staż. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko M. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia wykonalności wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 25 sierpnia 2014 roku wydany w sprawie (...) zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 20 lutego 2015 roku w części, tj. co do kwoty 774 zł, w tym 225 zł z tytułu kosztów procesu objętych pkt III w/w wyroku i co do kwoty 549 zł z tytułu odsetek ustawowych wyliczonych od kwoty 44.500,00 zł od dnia 19 lipca 2012 roku do dnia 13 września 2016 roku objętych pkt I w/w wyroku,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.138,86 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 330,55 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz. 5-1974170.

UZASADNIENIE

Powód R. S. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 25 sierpnia 2014 r. wydanego w sprawie (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej w kwocie 17 zł. W uzasadnieniu podał, że na mocy w/w wyroku Sąd Rejonowy w Kłodzku zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 44 500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lipca 2012 r. oraz kosztami postępowania w wysokości 225 zł. Wskazał, że Sąd uznał, iż pozwany odstąpił oświadczeniem z dnia 9 lipca 2012 r. od zawartej z nim umowy sprzedaży samochodu marki M. (...) rok prod. 2008, z powodu jego przerobienia z ruchu lewostronnego na prawostronny, a takiego auta pozwany nigdy by nie kupił. Zasadnie więc zdaniem Sądu pozwany domagał się od powoda zwrotu uiszczonyj ceny. Powód podał, że pozwany mimo odstąpienia od umowy nie zwrócił pojazdu, co więcej, nadal z niego korzysta i opłaca polisę ubezpieczeniową. Powód podniósł, że w związku z bezumownym korzystaniem z pojazdu i jego bezprawnym zatrzymaniem nie może go zbyć, ponadto pojazd utracił na wartości ponad 25 500 zł. W ocenie powoda istotne jest również złożenie przez niego jednostronnego oświadczenia o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, jak również, że wobec dokonania przez niego zapłaty, wierzytelność objęta opisanymi w pozwie tytułami wykonawczymi wygasła, zatem prowadzenie postępowania egzekucyjnego pozbawione jest podstaw prawnych.

Pozwany M. W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że wobec odstąpienia od zawartej z powodem umowy od dnia 9 lipca 2012 r. do chwili obecnej nie użytkuje przedmiotowego pojazdu, zaś od dnia 5 lutego 2014 r. pojazd stoi na jednym z parkingów w Ś.. Podał, że zwracał się do powoda, by odebrał pojazd, jednak powód tego nie uczynił, nie wskazał też miejsca, gdzie pozwany mógłby go zwrócić, wobec czego powód jest odpowiedzialny za to, że pojazd znajduje się u pozwanego. W ocenie pozwanego, niezrozumiałe jest nadto wskazanie przez powoda kwoty 19 000 zł z tytułu ewentualnego potrącenia, która to kwota została wyliczona bez wiedzy fachowej i nie może świadczyć o tym, że jego wierzytelność wygasła.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2012 r. strony zawarły umowę sprzedaży samochodu marki M. (...) (...) nr rej. (...) nr VIN (...). Po dokonaniu zakupu pozwany stwierdził, że został przez sprzedającego wprowadzony w błąd, że wbrew zapewnieniom, że auto zostało sprowadzone z N., faktycznie samochód pochodził z A. i pierwotnie posiadał układ kierowniczy dostosowany do ruchu lewostronnego, który został następnie przerobiony prawostronny. W związku z tym pozwany zadzwonił do sprzedawcy i w rozmowie z W. F., poinformował go, że chce oddać samochód. Pozwany zarówno przed zakupem auta, jak i później wszelkie rozmowy w przedmiocie tej transakcji prowadził z W. F., a nie z powodem. W odpowiedzi na zarzuty co do stanu technicznego samochodu usłyszał, że nie ma zgody sprzedającego na odstąpienie od umowy, ewentualnie sprzedający zaproponował, że może ten samochód od pozwanego odkupić za 40000,- zł. Pismem z dnia 9 lipca 2012r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o odstąpieniu od umowy, w uzasadnieniu podając, że nie został on prawidłowo i rzetelnie poinformowany o tym, że samochód został przerobiony z ruchu lewostronnego na prawostronny, oraz że gdyby miał świadomość, że samochód był pierwotnie w wersji angielskiej i został przerobiony, to nie zawarłby tej umowy sprzedaży. Podał, że wartość tego pojazdu była z tego powodu znacznie niższa. Powód w odpowiedzi na to pismo, pismem z dnia 19 lipca 2012 r. kwestionował skuteczność odstąpienia przez pozwanego od umowy, twierdził że pozwany o przeróbce wiedział i uznał oświadczenie o odstąpieniu id umowy za bezpodstawne i nie wywołujące skutków prawnych. Powód nie zgodził się przyjąć pojazdu z powrotem. Pismem z dnia 21 września 2012r. Powiatowy Rzecznik Konsumentów w M. na wniosek pozwanego zwrócił się do powoda o polubowne załatwienie sprawy dobrowolny zwrot wpłaconej kwoty, wskazał że ujawniona przez pozwanego niezgodność z umowa była istotna i odstąpienie od umowy było konieczne. Powód w odpowiedzi na to pismo, pismem z dnia 4 października 2012r. zaprzeczył, aby nie udzielał pozwanemu pełnych informacji co do stanu technicznego pojazdu i wskazała, że braku było ustawowych przesłanek do odstąpienia od umowy.

M. W. pozwem z dnia 11 lipca 2013r. wystąpił przeciwko R. S. o zapłatę kwoty 44 500,- zł z odsetkami ustawowymi od dnia 9 lipca 2012r. tytułem zwrotu uiszczonej ceny sprzedaży pojazdu. Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 44 500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lipca 2012 r. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że pojazd, który powód sprzedał pozwanemu nie posiadał cech zgodnych z umową, bowiem układ kierowniczy został przerobiony, wobec tego pozwanemu przysługiwało prawo odstąpienia od zawartej umowy, które zdaniem Sądu orzekającego było skuteczne od dnia 19 lipca 2012r. Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r. oddalił apelację R. S. od powyższego wyroku.

Pozwany zaprzestał użytkowania pojazdu marki M. zakupionego od powoda w dniu 5 lutego 2014 r., w tym dniu zakupił inny samochód. Przedmiotowy pojazd nadal jest w posiadaniu pozwanego. Powód odmawiał jego przyjęcia, nie wskazał miejsca, do którego samochód mógłby zostać odwieziony przez pozwanego. Pozwany nie wiedział, gdzie mógłby zwrócić samochód, gdyż komis w którym dokonywał zakupu został zlikwidowany.

Od dnia 12.07.2013 r. sporny pojazd posiada obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W.. Osobą ubezpieczającą pojazd jest pozwany.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego - k. 70 - 71

- protokół przesłuchania pozwanego z 19.12.2013 r. w sprawie (...) - k. 30 – 31;
- pismo M. W. skierowane do R. S. z dnia 09.07.2012r. k. 9 akt (...);
- pismo R. S. z dnia 19 lipca 2012r. k. 9 akt (...);
- Pismo Powiatowego Rzecznika Konsumentów z 21.09.2012r. k. 11 – 12 akt (...);
- Pismo powoda skierowane do Powiatowego Rzecznika Konsumentów z 04.10.2012r. k. 13 – 14 akt (...);
- zeznania świadka W. F. złożone 19.12.2013 r. w sprawie (...) - k. 31 – 32;
- wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 25 sierpnia 2014 r. wydany w sprawie (...) wraz z uzasadnieniem - k. 11 – 29;
- wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 20.01.2015r. w sprawie (...) wraz z uzasadnieniem k. 116, 120 – 121;
- zaświadczenia z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego - k. 35 - 36
- zaświadczenia z (...) k. 73 – 74.

Na wniosek pozwanego, Komornik Sądowy (...) J. B. wszczął w dniu 13 marca 2015 r. egzekucję przeciwko powodowi w sprawie (...) na podstawie tytułu wykonawczego stanowiącego prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 25 sierpnia 2014 r. wydany w sprawie (...) zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód:

- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z 12.03.2015 r. - k. 46 – 47.

Samochód wyprodukowany został z przeznaczeniem do państwa w których obowiązuje ruch lewostronny (...) W celu przystosowania samochodu na rynek europejski dokonano jego modyfikacji poprzez zmianę położenia układu kierowniczego ze strony prawej na lewą, zmianę położenia pedału sprzęgła i hamulca oraz pedału gazu, wymieniono deskę rozdzielczą w celu zmiany położenia wskaźników ze stron prawej na lewą oraz wymieniono panel wskaźników, który m.in. wskazuje przebieg pojazdu w kilometrach, a faktycznie pokazywany jest w milach (1 mila to 1,609 km), wymieniono fotele kierowcy i pasażera oraz elementy tapicerki drzwi, dokonano zmiany lusterek zewnętrznych. Widoczna także jest ingerencja w układ klimatyzacji poprzez wspawanie odcinków przewodów metalowych. Analiza wtórnego rynku motoryzacyjnego wskazuje, że samochody produkowane na rynek państwa z ruchem lewostronnym (...) są tańsze w sprzedaży na rynku polskim wobec pozostałych samochodów produkowanych na rynek europejski nawet o 30 – 40%, co jest związane z jego przystosowaniem do ruchu prawostronnego.

Wartość przedmiotowego pojazdu na dzień 7 lipca 2012 r. wynosiła 33 200 zł brutto, zaś na dzień 17 września 2015 r. 16 400 zł brutto.

Pozwany w okresie użytkowania spornego pojazdu przejechał ok. 115 746 km. Stawka miesięczna w firmach zajmujących się wynajmem pojazdów na rynku lokalnym województwa (...) jest zróżnicowana i waha się od kwoty ok. 1 452 zł netto do kwoty ok. 3 390 zł netto w przypadku wynajmu pojazdu segmentu (...) (do którego zaliczany jest przedmiotowy samochód). Przyjmując oferty najmu pojazdu na okres długotrwały, za okres 20 miesięcy (od 9 lipca 2012 r. do 5 lutego 2014 r.) koszt wynajmu samochodu, przy zastosowaniu niższej stawki, wyniósłby zatem ok. 29 040 zł netto (35 719 zł brutto), czyli ok. 48,40 zł netto dziennie. Koszty te zawierają koszty ubezpieczenia oraz eksploatacji łącznie z serwisowaniem.

Pozwany w okresie użytkowania samochodu w okresie 20 miesięcy poniósł łącznie koszty ok. 19 259 zł, w tym koszty eksploatacji ok. 14928 zł i koszty administracyjne ok. 4331 zł.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. J. - k. 111 – 128;
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. J. - k. 154 – 158.

Pismem z dnia 3 lutego 2015 r. powód poinformował pozwanego, że wyrok w sprawie (...) zostanie wykonany niezwłocznie po dokonaniu zwrotu zakupionego pojazdu. Powód oświadczył nadto, że z przysługującej pozwanemu wierzytelności dokonuje potrącenia w wysokości 19 000 zł z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z pojazdu od dnia 9 lipca 2012 r. W odpowiedzi, pismem z dnia 27 lutego 2015 r. pozwany wskazał, że roszczenie powoda jest bezzasadne, bowiem nie użytkował pojazdu będącego przedmiotem własności powoda, ponadto kwota 19 000 zł została podana bez podstawy stanowiącej zasadność jej wyliczenia, zaś jej wysokość przewyższa wartość rynkową pojazdu.

Dowód:

- ostateczne wezwanie z dowodem nadania 3.02.2015 r. - k. 38 - 39
- pismo pozwanego z 17.02.2015 r. - k. 40 - 41

Pismem z dnia 28 czerwca 2016 r. powód oświadczył, że dokonuje potrącenia należności przysługujących pozwanemu na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku wydanego w sprawie (...) w łącznej wysokości 63 951,44 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 44 500 zł, odsetki od dnia 19 lipca 2012 r. do 28 czerwca 2016 r. w wysokości 19 226,44 zł i opłata sądowa w wysokości 225 zł tytułem należności za brak zwrotu pojazdu marki M. (...) nr VIN (...).

Dowód:

- oświadczenie o potrąceniu z 28.06.2016 r. z potwierdzeniem nadania - k. 166 – 167.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie podlegało uwzględnieniu w nieznacznej części.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, która była wymagalna przed wydaniem orzeczenia stanowiącego tytuł egzekucyjny, złożone po powstaniu tego tytułu, może być podstawą powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1973 r. III CZP 73/73).

Zgodnie z art. 498 § 1 k.c. aby mogło dojść do potrącenia, spełnione być muszą łącznie cztery przesłanki: wzajemność wierzytelności, jednorodzaowość świadczeń, wymagalność wierzytelności, zaskarżalność wierzytelności. Przesłanka wymagalności dotyczy wyłącznie wierzytelności potrącającego. Wynika to z faktu, że potrącenie jest jednoznaczne z przymusowym zaspokojeniem tej wierzytelności, a nie można prowadzić egzekucji wierzytelności niewymagalnej, z kolei zobowiązany może spłacić wierzytelność przed nadejściem terminu świadczenia. Dla wywołania skutków potrącenia w postaci umorzenia wierzytelności, konieczna jest wymagalność wierzytelności potrącającego, albowiem umorzenie może nastąpić nie wcześniej niż w momencie, gdy wierzytelności staną się wymagalne. Oceny wymagalności roszczenia należy dokonywać z uwzględnieniem art. 455 k.c. wraz z nadejściem

terminu spełnienia świadczenia (tak, Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 stycznia 2013 r. I ACa 1385/12).

Nie ulega więc wątpliwości, że oświadczenie powoda o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, o ile istniała i była wymagalna wierzytelność powoda, mogło skutkować umorzeniem wierzytelności pozwanego objętej tytułem wykonawczym, którego dotyczy przedmiotowe postępowanie. Koniecznym więc było ustalenie, skutków złożonego przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz zasadności i wysokości roszczenia powoda z tytułu bezumownego korzystania z pojazdu.

Przewidziane ustawą uprawnienie do odstąpienia od umowy ma charakter kształtujący, a jego wykonanie pozwala na zniesienie łączącego strony stosunku prawnego. Skutki złożenia tego oświadczenia określa art. 494 k.c., z którego wynika, że składający je obowiązany jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymał od niej na podstawie umowy. Odstępujący od umowy może zarazem żądać zwrotu tego, co sam świadczył na jej podstawie. Zwrot spełnionych świadczeń wzajemnych w związku z odstąpieniem od umowy powinien być w zasadzie dokonany w naturze. Świadczenia podlegają zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu (wniosek per analogiam z art. 395 § 2 zd. 2 k.c.).

Należy przypomnieć, że obecnie w judykaturze przeważa – choć nie bez wątpliwości ze strony doktryny - pogląd, iż odstąpienie od umowy sprzedaży rzeczy ruchomej na podstawie art. 491 § 1 oraz art. 560 § 2 k.c. powoduje nie tylko skutek obligacyjny, lecz także praworzeczowy, tzn. przenosi własność rzeczy sprzedanej z powrotem na nabywcę (por. m.in. wyrok SN z dnia 26 listopada 1997 r., II CKN 458/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 84; uchwała Składu 7 Sędziów SN z dnia 27 lutego 2003 r., III CZP 80/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 141). Ten pogląd uzasadnia się głównie prawokształtującym charakterem uprawnienia kupującego do odstąpienia od umowy wzajemnej; wykonanie zatem tego uprawnienia, mocą jednostronnie wyrażonej woli kupującego, już powoduje powrót do takiego stanu rzeczy, jak gdyby umowa sprzedaży była niezawarta. Odstąpienie jest zatem *actus contrarius* wobec umowy, która, jak wynika z art. 155 i 156 k.c., ma tzw. podwójny skutek obligacyjno-rzeczowy. Argumentuje się w związku z tym także, że przepisy o skutkach odstąpienia od umowy wzajemnej, jako ułożone w księdze trzeciej Kodeksu cywilnego, w żadnej mierze nie rozstrzygają o tym, komu przysługuje prawo własności. O tych kwestiach decydują natomiast przepisy księgi drugiej. Przepisy art. 560§2 k.c. w zw. z art. 494 k.c. rozstrzygają bowiem jedynie o skutkach obligacyjnych wykonania prawa odstąpienia od umowy wzajemnej, które polegają na obowiązku zwrotu wzajemnie otrzymanych świadczeń, a nadto o możliwości domagania się przez stronę odstępującą naprawienia szkody wyrządzonej przez niewykonanie zobowiązania przez stronę przeciwną.

Czym innym jest natomiast roszczenie o wynagrodzenie właściciela rzeczy za jej używanie. Wypływa ono bowiem z przepisów prawa rzeczowego, nie obligacyjnego, a konkretnie z przepisów art. 224 § 2, art. 225, art. 228 oraz art. 230 k.c. (zaś gdy chodzi o przedawnienie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia - art. 229 k.c.). Wskazane przepisy ustawodawca ułożył w Dziale V Księgi drugiej Kodeksu cywilnego, zatytułowanym "Ochrona własności", z czego płynie wniosek, że ich funkcją nie jest wyrównanie właścicielowi jakiegokolwiek uszczerbku, lecz sankcjonowanie wyrażonej w art. 140k.c. zasady, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współzycia społecznego właściciel może korzystać z rzeczy z wyłączeniem innych osób. Nałożenie zatem na osobę posiadającą cudzą rzecz bez tytułu prawnego obowiązku wynagrodzenia właścicielowi pozbawienia go, wbrew jego woli, możliwości korzystania z rzeczy, jest uzasadnione nie bilansem rzeczowego uszczerbku i korzyści po obu stronach, lecz względami słuszności i ogólnymi zasadami prawa, do których zaliczyć należy udzielenie przez prawo pozytywne ochrony fundamentalnej wartości konstytucyjnej, jaką jest prawo każdego człowieka do własności. Kwota tego wynagrodzenia powinna być ustalona w oparciu o sumę, za którą właściciel przez czas, w którym był pozbawiony władania jego rzeczą, mógłby korzystać z tej samej, a co najmniej zbliżonej rzeczy na podstawie najmu, dzierżawy lub innego, analogicznego stosunku prawnego, biorąc pod uwagę relacje cen na danym rynku (tak, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2007 r., w sprawie II CSK 140/07).

W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, że z chwilą odstąpienia od umowy sprzedaży i powrotu tytułu własności rzeczy do sprzedawcy, ten ostatni może żądać od kupującego nie tylko wydania jego rzeczy, lecz także wynagrodzenia z

tytułu korzystania przez kupującego z rzeczy. Niewątpliwie z chwilą skutecznego złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy następuje zniweczenie jej skutków ex tunc, a zatem powstaje stan taki, jakby umowa nie została zawarta. Zgodnie z założeniem takiej fikcji prawnej należy przyjąć, że własność rzeczy ruchomej nigdy nie wyszła z majątku sprzedającego i nie weszła do majątku kupującego. Ocena zasadności roszczeń uzupełniających właściciela rzeczy przeciwko jego posiadaczowi w oparciu o art. 224 k.c. i nast. uzależniona jest przede wszystkim od dobrej lub złej wiary posiadacza. Zgodnie bowiem z art. 224 § 1 k.c. samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy odłączone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne.

§ 2. Jednakże od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiścić wartość tych, które zużył.

Ocenę roszczeń powoda o wynagrodzenie za korzystanie z jego pojazdu w okresie od odstąpienia od umowy tj. od 19 lipca 2012r. do 4 lutego 2014r. należy rozpocząć od ustalenia, czy pozwany był posiadaczem tego pojazdu w dobrej, czy w złej wierze.

Z okoliczności sprawy wynika, że pozwany niezwłocznie już dwa dni po zakupie samochodu złożył - najpierw telefonicznie, a następnie pisemnie pismem z dnia 9 lipca 2012r. - oświadczenie od odstąpieniu od umowy, z powołaniem się na istotne wady i niezgodność towaru z umową. Pozwany od początku deklarował gotowość zwrotu powodowi spornego samochodu. Powód natomiast konsekwentnie kwestionował zasadność i skuteczność odstąpienia pozwanego od umowy i odmawiał zwrotu uiszczonej ceny oraz zwrotnego przyjęcia przedmiotu umowy.

W tej sytuacji pozwany po bezskutecznej próbie polubownego zakończenia sporu, w tym między innymi poprzez wniosek skierowany do Rzecznika Praw Konsumentów, zmuszony został do skierowania przeciwko powodowi powództwa o zapłatę. Dopiero prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 25 sierpnia 2014 r. wydany w sprawie sygn. akt (...), którym zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 44 500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lipca 2012 r., przesadził o skuteczności złożonego przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Podkreślić należy, że pozwany nigdy nie powoływał się na prawo zatrzymania, deklarował chęć i gotowość zwrotu pojazdu.

W takich okolicznościach należało uznać, że do chwili przesądzenia, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy wywołało skutki prawne, a zatem do chwili uprawomocnienia się w/w wyroku, tj. do dnia 20 stycznia 2015r. pozwany było posiadaczem spornego samochodu w dobrej wierze, a co za tym idzie zgodnie z art. 224 § 1 k.c. nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Z chwilą uprawomocnienia się wyroku posiadanie spornego pojazdu przez pozwanego było posiadaniem w złej wierze, ze wszelkimi konsekwencjami wynikającymi z art. 224 § 2 k.c. Nie wylega wątpliwości, że od tego momentu pozwany powinien powstrzymać się od korzystania tego pojazdu i dokonać jego zwrotu powodowi. Do zwrotu pojazdu nie doszło ponieważ powód począwszy od pisma z dnia 3 lutego 2015r. zgłaszał pozwanemu do potrącenia wierzytelności, których istnienie pozwany kwestionował. Bezspornie pozwany zaprzestał korzystania z pojazdu od dnia 5 lutego 2015r. Skoro pozwany był posiadaczem spornego samochodu w złej wierze wyłącznie w okresie od dnia 20 stycznia 2015r. do dnia 5 lutego 2015 r. , jedynie za ten okres bezumownego korzystania z samochodu powoda zobowiązany był do uiszczenia wynagrodzenia. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że przedmiotem skutecznego potrącenia może być wyłącznie wierzytelność z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z pojazdu powoda za okres 16 dni.

Ustalenie stanu pojazdu, jego wartości oraz kosztów najmu pojazdu tego rodzaju, wymagało wiedzy specjalnej, z tego też względu Sąd na podstawie art. 278 k.p.c. dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej . Biegły sądowy w pierwotnej opinii wskazał, iż wynagrodzenie za bezumowne korzystanie pojazdu według cen rynkowych najmu wynosiło netto ok. 67 800 zł za okres od 9 lipca 2012 r. do 5 lutego 2014 r.

Uwzględniając jednak zarzuty pozwanego zawarte w piśmie z 22 marca 2016 r., biegły stwierdził, że biorąc pod uwagę oferty innych firm proponujących długoterminowe wynajęcie samochodu z wynagrodzeniem miesięcznym, pozwany miał możliwość skorzystania z pojazdu klasy odpowiadającej samochodowi, który był objęty postępowaniem między stronami za cenę netto ok. 29 040 zł za okres od 9 lipca 2012 r. do 5 lutego 2014 r. Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski pisemnych wyjaśnień do opinii. Niewątpliwie koszty najmu długoterminowego pojazdów są zdecydowanie korzystniejsze cenowo niż najem krótkotrwały. Z tego też względu, biorąc pod uwagę, że okres korzystania z pojazdu stanowiącego własność powoda trwał 20 miesięcy, należało przyjąć, że wysokość wynagrodzenia powoda z tego tytułu wyniosłaby 29040,- zł, gdyby pozwany przez cały ten okres był posiadaczem w złej wierze. Mając jednak na uwadze, że Sąd uwzględnił wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tego pojazdu jedynie za 16 dni, należało dokonać obliczenia dziennej stawki czynszu najmu biorąc pod uwagę kwotę 29 040 zł. Na tej podstawie Sąd ustalił stawkę dzienną na ok. 48,40 zł ($29\ 040\ \text{zł} : 20\ \text{miesiące} : 30\ \text{dni}$), zatem za okres 16 dni należność ta wyniosła w zaokrągleniu 774 zł. Według oceny Sądu, należność ta powinna być zaliczona w pierwszej kolejności na koszty procesu zasądzone wyrokiem w sprawie (...) w wysokości 225 zł oraz należności uboczne - tj. odsetki od kwoty 44 500 zł od dnia 19 lipca 2012 r. do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie tj. do dnia 13 września 2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego rozdzielenia tych kosztów, przyjmując że powód wygrał proces w 4% przy czym koszty liczone były od wartości przedmiotu sporu podanej w pozwie. Łączne koszty poniesione w sprawie wyniosły 6 953,45 zł, a składają się na nie: 950 zł opłata sądowa od pozwu, 1 169,45 zł wynagrodzenie biegłego sądowego za sporządzoną opinię i pisemne wyjaśnienia do opinii, 4 834 zł wynagrodzenia pełnomocników stron postępowania (po 2 417 zł). Mając na uwadze, że powód wygrał proces w 4%, winien ponieść koszty niniejszego postępowania w kwocie 6 675,31 zł, a pozwany jako wygrywający proces w 96% winien natomiast ponieść koszty w kwocie 278,14 zł. Różnica kosztów poniesionych przez pozwanego a kosztów należnych wynosi 2 138,86 zł i w takim zakresie obciążono powoda na rzecz pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Z zaliczki zdeponowanej na zaliczkach sądowych pozostała niewykorzystana kwota w wysokości 330,55 zł, którą to kwotę należało zwrócić powodowi.